

RIP al TEAP?

Rafael Ballús i Molina
Alcalde de Granollers

En la darrera sessió plenària es va produir un debat que, sens dubte per falta d'espai, no queda prou ben reflectit en la ressenya que la setmana passada feia «Plaça Gran». Em refereixo a la discussió sobre la procedència d'unes frases crítiques que vaig pronunciar sobre els Tribunals Econòmic-Administratius i que provocaren el rebuig —amb una vehemència que considero exagerada— del regidor convergent senyor Canal. Segons transcriu la vostra revista, hom va demanar-me que parlés amb respecte dels Tribunals. No consta la meua resposta. Tampoc es fa menció als motius que, al meu parer, fan desitjable un R.I.P. per al T.E.A.P. Vegem-ho.

En primer lloc he de manifestar la meua sorpresa pel fet que el senyor Canal, d'una experiència jurídica tan llarga i profunda, confongui el caràcter dels TEAP'S. No es tracta malgrat el seu nom, d'òrgans jurisdiccional, sinó purament administratius. No formen part doncs, de cap manera del poder judicial. Són simplement un apèndix, lleig i extirpable, de l'administració central. I al respecte que ens han de mereixer les persones que integren aquests òrgans, no ens han de privar de fer-ne la crida, òbviament negativa i dura si el seu funcionament no és, en absolut, bo.

Estic segur que el senyor Canal és partidari de les autonomies. De la municipal, també. I que estarà totalment d'acord amb mi que deixar que l'administració central pugui revisar i decidir sobre actes de l'administració no està gens d'acord amb els principis de l'autonomia municipal que els catalans hem defensat al llarg dels segles. Per altra banda, al meu parer, l'existència d'aquest control decisor d'una administració damunt l'altra és contrari a l'esperit i a la lletra de la nostra Constitució.

Però si passem a un pla més pràctic veurem que l'existència i el funcionament dels TEAP causa perjudicis a tothom, als municipis i als contribuents, a la curta o a la llarga. En els darrers anys hem vist com neixia un nou esport (o una nova malaltia): la «recursitis». Animats inicialment per motius aliens als jurídics o econòmics i aprofitant l'extraordinària facilitat que els dóna el Reglament, alguns aprenents de líder han organitzat impugnacions més o menys massives contra alguns recursos municipals. Com que la suspensió del pagament és immediata, el caramel per al contribuent és difícil de rebutjar: I ja tenim un grapat de diners bloquejats i l'Ajuntament amb problemes de tresoreria. Visca! Una part dels recursos arriba fora del termini legal, però no cal preocupar-se: el TEAP admet qualsevol cosa escrita en un paper que arribi en el termini que si-

gui. Com deia no fa gaires mesos un ex-regidor d'Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, es tracta d'una forma fàcil i barata d'aconseguir ajornaments prou llargs (fins a 2 anys!) dels impostos municipals i sense pagament d'interessos. A més, les administracions municipals han de multiplicar la feina: primer informar i contestar els recursos de reposició, després redactar les al·legacions dels econòmic-administratius... Alguns municipis han muntat una unitat administrativa únicament i exclusivament amb aquesta finalitat.

Però tota aquesta dinàmica que descreix, que es veu tan facilitada i afavorida per l'existència i el funcionament dels TEAP'S, té, a la curta o a la llarga, conseqüències nefastes per als propis contribuents. En primer lloc, poden ésser víctimes d'una nova versió de la picaresca nacional: «El timo de la instància». Consisteix a fer signar a molta gent, com més millor, un escrit-tipus, en el qual només cal canviar l'encapçalament. Hom cobra tarifa reduïda però, però multiplicada per «x» (poseu-hi el nombre de reclamants) i la fabricació del paperet es constitueix en un fabulós negoci. I per més INRI, com que especialistes en dret fiscal n'hi ha pocs, la qualitat de molts d'aquests escrits és més aviat deplorable. Ahir mateix vaig veure un paper impresentable, la redacció del qual havia costat 10.000 ptes., a l'ànima de càntir que el va signar. Això, quan l'Ajuntament facilita impresos de franc!

Però no s'acaba aquí la broma. Com tothom es pot imaginar, els pressupostos municipals (i els familiars, certament) són molt difícils de reduir. **Qui proposi reduccions haurà d'ésser coherent i assenyalar quines partides vol reduir o suprimir...** És difícil, molt difícil. De manera que els consistoris amb dificultats de tresoreria es veuen obligats a recórrer al crèdit. I el crèdit té un preu, molt alt, d'altra banda. I el cost d'aquest diner queda repercutit en pressupostos successius. De manera que, **els que promouen reclamacions massives treballen a favor dels bancs i en contra dels proveïdors del municipi**, que es veu forçat a retardar alguns pagaments...

I si algun dia —Déu ens en guard, els actuals organitzadors del ciri hisendístic— local arribessin a governar (de nou?) la ciutat, veurien que han fet el negoci d'en Robert amb les cabres i es trobarien obligats a demanar a les mateixes persones que ara han incitat a no pagar, que paguin. O la màquina no els funcionaria.

Proposo que sigui donat el Nobel d'Economia *ex-aequo* a l'inventor del TEAP i als seus principals buscadors de clients.

NOTA DE L'AUTOR

En el n.º 181 (5 de novembre 1982) de «Plaça Gran» m'oferreren generosament les seves pàgines per a manifestar la meua opinió. Malauradament la generositat dels propietaris de «P.G.» té un límit. El segon article que els he enviat —fa quatre setmanes— ja no ha pogut ésser publicat, no sé per quina raó.

Queda clar, doncs, que qui no vulgui manifestar opinions filoconvergentes o parlar de l'art del bon cuinar o de les desgràcies, accidents i fets similars que tenen lloc a la nostra comarca, ho té negre a «P. G.»

Agraeixo, doncs, l'amabilitat de «L'Actualitat Comarcal», que vol acollir un escrit que, en principi, anava destinat a la competència.

La feina ben feta

Jordi Terrades Santacreu
Primer Secretari de la Federació del Vallès Oriental del PSC (PSC-PSOE)

En els darrers números d'aquesta revista, s'han manifestat opinions de destacades personalitats de la vida política i social de Granollers, vers l'actuació del Consistori de la ciutat i concretament de la majoria del govern presidida per l'alcalde Rafael Ballús, sobre les que caldria reflexionar, si tenim en compte que estem abocats ja a la fase prèvia a la campanya electoral de les eleccions municipals de 1983, i que és l'hora de fer balanç de l'actuació dels diversos partits que van obtenir representació municipal les darreres eleccions.

No és l'objectiu d'aquest article fer aquest balanç, per la necessària brevetat del mateix, però si de fer unes precisions del tot imprescindibles. És evident que hi ha un concepte de ciutat, de valors, diferents entre determinats segments de Granollers, i qui representa l'actual majoria de govern, així com també una amnèsia repentina de com es varen trobar l'Ajuntament els homes i dones que gaudiren de la confiança dels ciutadans l'any 1979.

Amb tots els respectes que mereixen les persones, és fal·laç dir que l'Ajuntament d'èpoques anteriors tingueren una actuació correcta i que es varen fer coses amb pocs diners, quan és públic i notori la situació de desastre econòmic que es va heretar l'any 1979. No seré jo qui discuteixi que per poguer complir una de les missions dels Ajuntaments, és a dir la d'oferir serveis, els millors serveis possibles, s'ha de portar una política d'endeutament, però el que és evident, és que aquesta ha d'ésser una correcta política d'endeutament, que no pot estar per damunt de les possibilitats financeres de l'administració municipal si no es vol portar a aquesta a una situació de caos econòmic i paralització política de la mateixa.

Sóc de l'opinió que globalment els ciutadans de Granollers han comprés que l'actuació de la majoria de govern de l'Ajuntament de Granollers, ha estat centrada en aquest camp, a posar ordre a les finances municipals, dedicant bàsicament els dos primers anys a la reducció de la carga financera que tenia l'Ajuntament que estava per damunt dels límits permesos i que l'últim període de la